

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εικοσιέξη τοῦ Δεκεμβρίου,
μεγάλῃ σχολῇ, χαρὰ Κυρίου.

Ψάλλουν μὲ σαντούρια κάλαντα καινούρια.

Ρωμηοὶ μου δίχως τάλαντα,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια,
κι' ἀκούτε τώρα κάλαντα
νὰ ψάλλωμε καινούρια.

Ρωμηοὶ μου δίχως κορδανᾶ,
τὴν ἐγλυτώσαμε φτηνά,
καὶ παρ' ὀλίγο πάλι
νὰ γίνῃ κρίσις ἄλλη.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτη μέρα,
ἕνας Βαρόνος Δέ-Κατέρς ἐνέσκηψ' ἐδῶ πέρα.
Μέσα' στὴν εὐτυχία μας, μέσα' στὴν τόση τάξι,
ἅς ἐφορτώθῃκε κι' αὐτός, καὶ θέλει νὰ πετάξῃ.

Τώρα τῆς βροχῆς μπουρίνι,
τὴν ἀγέρας δυνατὸς
τὸν Βαρόνο δὲν ἀφίνει
νὰ πετάξῃ σὺν αὐτός.

Κι' ὅλοι' στὰ ψηλὰ κυττοῦν
καὶ περιέργοι ῥωτοῦν:
τί καινὸν ἐξ ἀγορᾶς;

Μέσα' στῶν Ρωμηῶν τὴν μπόρα
τάχα θὰ πετάξῃ τώρα
κι' ὁ Κατέρς ὁ φουκαρᾶς;

Πῶς λυποῦμαι τὸν Βαρόνο,
ποῦ μᾶς ἦλθε μὲς' στὸν χρόνο
τῆς πολλῆς οἰκονομίας
καὶ τῆς τόσης τρικυμίας.

Καὶ σὺ τώρα μὴ μᾶς φέρνῃς ἄνω κάτω τῆς χολαῖς...
πέταξε καὶ μὴν τὸ γράφῃς, πέταξε καὶ μὴν τὸ λές.

Δὲν θαυμάζεται κι' ἡ πτῆσις
μὲς' στὰ μέρη μας αὐτά,
ποῦ πετοῦν ἀνθρώπων κτήσεις,
καὶ πρὸ πάντων τὰ λεφτά.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κι' ἑκατὸν τρία
κι' ὅλο φιλεπατρία.

Ἐδῶ πετοῦνε καὶ κοιλιαῖς,
ποῦ θέλουνε νὰ τρῶνε,
καὶ κτίζουνε ψηλὰ φωλιαῖς,
ἀγαπητὲ Βαρόνε.

Ἐδῶ πετᾷ κι' ὁ κότσυφας, ὁ φλώρος, τὸ κανάρι,
ἀλλὰ πετοῦν πολὺ συχνὰ καὶ ξέστρωτοι γαϊδάροι.
Πετοῦνε κι' ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ λέγωνται Βαρόνοι,
κι' ὁ κόσμος καμαρόνει.

Ἐδῶ σπουδαῖα πράγματα
δὲν εἶναι τὰ πετάγματα.
Ἐδῶ τὸ μόνον σπάνιον
εἶναι νὰ βροῦμε δάνειον.

Ἐδῶ πτῆσις μᾶς καλεῖ
κι' ὅλοι βλέπουν πρὸς τὰπάνω...
ἐδῶ κάθε κεφαλὴ
εἶναι κι' ἐν' ἀεροπλάνο.

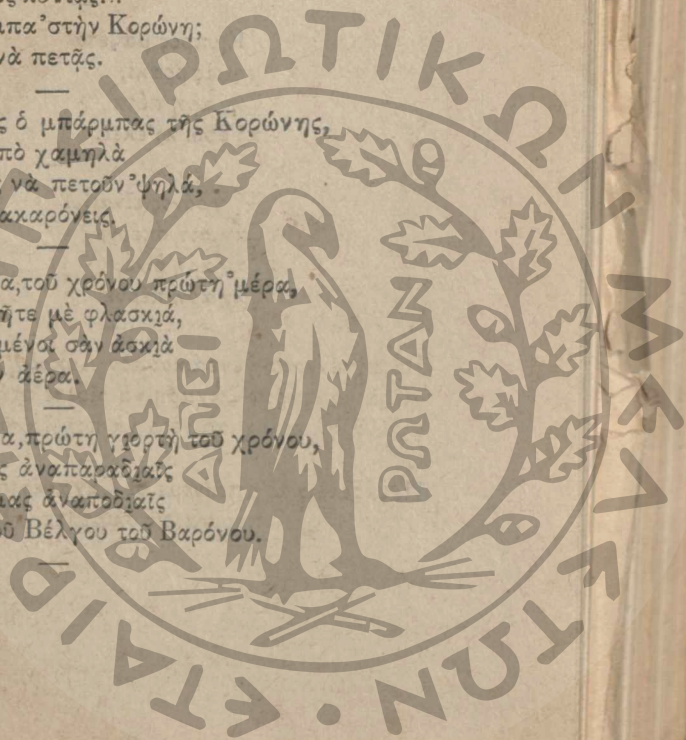
Θὰ σὲ κάνῃ νὰ σαστίσῃς
τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα κτίσις,
καὶ θὰ βλέπῃς καὶ πτῆσεις,
ποῦ θὰ σοῦρχεται νὰ πτύσῃς.

Ἐδῶ χάσκουν καὶ Βαρόνοι...
μὴ περιέργος κυττᾶς...
ἔχεις μπάρμπα' στὴν Κορώνη;
τότε ξέρεις νὰ πετᾶς.

Ἄν ὅμως λείπῃ δυστυχῶς ὁ μπάρμπας τῆς Κορώνης,
κυττάξεις ἀπὸ χαμηλὰ
τοὺς ἄλλους νὰ πετοῦν ψηλὰ,
καὶ σὺ τὰ κακαρόνεις.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτη μέρα,
φᾶτε καὶ πιῆτε μὲ φλασχιὰ,
καὶ φουσκωμένοι σὺν ἀσπιὰ
πετάτε' στὸν ἀέρα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, πρώτη γιορτὴ τοῦ χρόνου,
καὶ μὲς' στῆς ἀναπαράσταξ,
καὶ τόσαις μᾶς ἀναποδῆαῖς
γελάτε μὲ τὸ πέταγμα τοῦ Βέλγου τοῦ Βαρόνου.

Είδα τ'αεροπλάνο του κι' ἀρχίτισα κι' ἐγὼ
νὰ τὸ θρηνηλογῶ.
Κρίμα! δὲν πέταξε ψηλά
μὲ τὸν Κατέρη ἐμπρός μου,
κι' εἶδα μονάχα τὰ ψιλά
πὼς πέταξαν τοῦ κόσμου.

Πετάτε μ' ἐξαψι πολλή και μ' ἐνθουσιασμό,
πετάτε μὲ τὸν πράσινο Προῦπολογισμό.
Πετάτε και θά λάχωμε
πήτα κολοκυθένια...
πετάξετε και θάχωμε
νομίσματα ἀσημένια.

Δὲν θά βραδύνῃ προκοπή μὲ τοὺς καινούριους φόρους,
μήτε θά περνοδίνωμε σὰν πρὶν λιμοκοντόρους.
Μᾶς καρτεροῦν μακάριαις ἀσημικῶν ἡμέραις,
ποῦ δὲν θά μᾶς λερώνουνε λιμοκοντόρων λέραις.

Μὲ τὸν Βαρόνο τὸν Κατέρη σὺ, Ρωμηοσύνη, πέτα,
και μὲς στὴ γῆ τὴν ἄχαρη
τοῦ κυρ Θανάση Ζάχαρη
θὰ τρώμε σὲ πακέτα.

Πάει και τούτη πέρασε, και θὰ τὴν τρώμε χάρισμα
μ' αὐτὸ τὸ πακετάρισμα.
Τόσα φαρμάκια και χολαῖς και πίκρες θὰ γλυκάνη
και ζαχαρένιους ὄλους μας ἢ φτήνεια θὰ μᾶς κάνη.

Ὑμνοὺς φελλίζω...
ζάχαρη σ' ὄλους,
και πιπιλίζω
ζάχαρης σβώλους.

Βρὲ Περικλέτο,
λαίμαργε γλάρε,
και σὺ πακέτο
ζάχαρης πάρε.

Ζάχαρη χάριζε
στὴν νέα πλάσι,
κι' ὄλο μακάριζε
τὸν κυρ Θανάση.

Ἐμπρός, μάζετα
χωρὶς βρακί,
ζάχαρη πέτα
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ.

Τί χρόνος εἶναι!..
ζάχαρη σπέρνε,
ζάχαρη δίνε,
ζάχαρη πέρνε.

Πέτα, γενναία γενεά, και τὸν Λοκρὸν ἐξύμνει...
χίλια καντάρια ζάχαρη νὰ ρίξετε στὴ λίμνη
γιὰ νὰ γλυκάνη τὸ νερὸ νὰ πιῇ διψῶσα ποίμνη.

Πετάξετε, και μπαίνομε σὲ ζαχαρένιο χρόνο,
περιχαρεῖς σκιρτάτε

κι' ἀπὸ χαρὰ πετάτε,
και μὲ πακέτα ζάχαρης βαρεῖτε τὸν Βαρόνο.

Πέτα πέτα, Ρωμηοσύνη... σὺ τῆς ζάχαρης ἢ μάννα,
και μὲ ζάχαρη νὰ γίνουν τῶν Ρωμηῶν ἀεροπλάνα,
κι' ἀπὸ ζαχαρένιους σβώλους
βγάλε και στρατοὺς και στόλους.

Ἴτε, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
δπως πρὶν σ' τοὺς καφενέδες,
κι' ἐκεῖ σχέδια κλωσσάτε
κι' ὄλο ζάχαρη μασσάτε.

Ἔρχεται κι' ἐξ οὐρανοῦ
ζάχαρης βροχὴ και μπόρα...
μὰ κι' ἡ πῆτα τοῦ Σπανοῦ
ζαχαρένια θάναί τώρα.

Ὁχι! δὲν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ,
ζάχαρη παντοῦ νὰ τρέξῃ,
ζαχαρένιος καταρράκτης, ζαχαρένιος ποταμός,
νὰ χαθῇ μὲς στὴν ὄρμη του κάθε φτώχεια και λιμός.

Και σὲ ζάχαρης χειμάρρους
νὰ κυττάζω πνιγμένους
φιφτυτοῦ χρυσοκανθάρους
και προστύχους πεινασμένους.

Κι' ὁ Περικλῆς τρελλὰ τὰ λέει και γελά.

Π.— Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται μάγοι πολλοὶ μὲ δῶρα
και μουσικοὺς θιάσους,
και τὸν Θανάση βλέπουνε σὰν Προμηθεά τώρα
σὲ ζάχαρης Καυκάσους.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν, τὸν πολυμακαρίζουν,
και δῶρα τοῦ χαρίζουν,
τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἀνθρωπιν, χρυσὸν γιὰ νὰ τὸν δῇ,
τὸν λίθον δ' ὡς μάρτυρα κι' ὡς ἀν παπὰ παιδί.

Τοῦ λένε πατινάδες
και κάνουν τεμενάδες
στὸν ζαχαροπατέρα.

Και τὸν ἐγκωμιάζουν
και τὸν παρομοιάζουν
ὡς εἶδος ζαχαριέρα.

Θυμία' ἀνεθαίνει' μπροστά του περισσό,
τοῦ δίνουν και μαρκοῦται τοῦ ναργίλῃ χρυσό,
ἐν τούτῃ δὲ Θανάσης Οὐλύμπιος ἐνίκα,
κατήστραπτεν, ἐδρόντα, τὸ κράτος ξυνεύκα.

Γιὰ ζάχαρη σὰν ἀκουσε κι' ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας
στὸν Ἐδταξία ρίχτηκε μ' ἄλλους ζαχαρολάτραις,
κι' ἀπήχησε ρητορικῇ κι' ἔγιναν ἱστορίαι,
και στὴν Βουλὴ λογάφεραν οἱ δύο Ζαχαρίαι.

Ζάχαρη φτηνὴ πουλῶ,
ζάχαρη μὲ τὸ κοιλό,
ζάχαρη μὲ τὸ καντάρι,
κι' ἄς ἐλθῇ καθεὶς νὰ πάρῃ.

Σήμερον σωτηρίας μελλούσης τὸ κεφάλαιον,
σήμερον ἐπεφάνη τὸ κλέος τὸ παμπάλαιον,
σήμερον μεταλλεῖων μεγάλων ἢ φανέρωσις,
σήμερον εἰς τὸ κράτος Χαλάρων ἀφίερωσις.

Σήμερον ὁ Θανάσης ἀληθινὰ κρατύνεται
κι' αἰὶνόνευμα ποικίλον και ζαχαριέρα γίνεται.
Ὅθεν αὐτῷ βοῶμεν κι' ἐμεῖς ἐκ περισσοῦ:
χαῖρε, ζαχαρωμένε, καθένας μετὰ σοῦ.

Σήμερον θησαυροὺς
φαρεῦει μὲ τὸ δίκτυ,
κι' ἐπώδυνος σωροὺς
νομοσχεδίων τίκτει.

Σήμερον τῶν θαυμάτων
και τῶν περισσευμάτων
ἢ γέννησις ὑμνεῖται,
κι' ἡ πλάσις συγκινεῖται.

Σήμερον τὸν ὕμνον κι' ἀροτριῶντα κτήνη,
ποῦ φόρος τοῦ λοιποῦ κι' αὐτὰ δὲν θά βαρύνῃ.
Και καθενὸς ἀμπέλι,
ποῦ δὲν θά δίνῃ τέλη,
πανήγυριν τελεῖ
και Βάκχους προσκαλεῖ.

Σήμερον πλέον κι' ὄλοι,
ποῦ πυρπολοῦν τὰ δάση,
ποιμένες και βουκόλοι
δοξάζουν τὸν Θανάση.

Τώρα τὸ πᾶν αὐλεῖ,
και σὲ τῶν αὐλῶν τὸν τόνον
χορεύουν ἀγγραυλοὶ
μετ' ἀμπελοκτημόνων.

Σήμερον σταφυλαὶ
γίνονται πάντων βρώματα,
κι' εὐοὶ σὲ τὸν ναργίλῃ
φανάζουν τόσα στόματα.

Ποτοποιοὶ τὸ μέγα διαταράττουν Ἄστυ
και ξεφωνίζουν ὄλοι:
χαῖρε, ζαχαροπλάστη,
χαῖρε, πνεύματοπώλη.

Και μᾶγοι μετ' ἀστέρων
ἔδοιποροῦν πρὸς τοῦτον,
και στρατὰ πατέρων,
ποῦ γένωνσε τὸν νοῦ των.

Σήμερον προσηλοῦται καθένας στὸ καθήκον,
και σβύνει χρόνων ἄγος,
σήμερον ὁ Θανάσης στέκει πρὸ τῶν ἀδύκων
σὰν ἀλχημείας μάγος.

Μὲ μὲ πλατεῖα χουλιάρη γυρίζει τριγυρίζει
στὸν ἀμύδακα ἐκεῖ,
και μόνος ψιθυρίζει
τὴν Σολωμονική.

Ὅλο κ' ἀνακατεῖται μὲ τὴν χουλιάρη τούτη
και κάνει μαγικά,
μήπως και βγάλῃ σούμας ἀπὸ καινούρια πλοῦτη
και μυθολογικά.

Μᾶς ἦλθαν τὰ Χριστοῦγεννα τὰ τρεῖς εὐλογημένα,
τώρα πηγαίνει ὅτῃ Βουλῇ κάθε παπᾶς καὶ διάκος,
κι' ἔπασαν τριαντάφυλλα ὅτῳ χώμα μαραμμένα
ὅσῳ ἔδωσε παραίτησι κι' ὁ Τριανταφυλλάκος,
ἀνὴρ τὰ μάλα συμπαθής, κοινοβουλευτικός,
ὅσῳ ζάχαρη γλυκός.

Κι' ὁ μονοκόμματος Ἀρκᾶς
μᾶς φεύγει, συμπολιταί,
καὶ τρέχει κόσμος ὅσῳ δορκᾶς
καὶ κρίσις ἀπειλεῖται.

Κι' ὁ Τριανταφυλλάκος πάει καὶ τοῦτος τώρα
κι' ἀντίο Λεονώρα.
Καινούριο κάζο πάλι μέσα σὲ τόσο σάλο
καὶ ὅτῳ Θανάσῃ δίνουν Ὑπουργιλίκι κι' ἄλλο.

Δὲν τοῦφθαναν ἡ ζάλαις
τῶν Οἰκονομικῶν,
μὰ τοῦ φορτόνουν κι' ἄλλαις
τῶν Ἐσωτερικῶν.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, σκιάζεται κάθε στάνη,
κι' ὁ Κυριακούλης, βρὲ παιδιά, δὲν ξέρεי τί νὰ κάνη.
Κράζει τοὺς μάγους κι' ἐρωτᾷ τί διάβολο θὰ γίνη
σ' αὐτὴν τὴν σοροκάδα,
κι' ἂν πρέπει μονοκόμματος εἰς τὴν Ἀρχὴ νὰ μείνῃ
καὶ δίχως τὸν Ἀρκάδα.

Κι' οἱ μάγοι τοῦπαν φρόνιμα: σκέψου γι' αὐτὸ σωφρόνως,
καὶ δίχως τὸν Ἀρκάδα σου μ' πορεῖς νὰ μείνῃς μόνος.
Σήμερον ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ τουμπάρῃ,
σκέψου καὶ τὸν συμπέθερο πόση χαρὰ θὰ πάρῃ.
Κι' εἶπεν αὐτός: λυπήθηκα γιὰ τὸν παραιτημένο,
ὅμως ἀφοῦ τὸ θέλετε κι' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, χίλιαις φοαῖς σπολλάτῃ,
κι' ὁ Κυριακούλης γρήγορος ἐπῆγε ὅτῳ Παλάτι,
καὶ τᾶπε μὲ τὸν Βασιλεῖα κι' ἀνέδῃ καὶ κατέδῃ,
κι' ἀκούστηκε κι' ὁ Σύνδεσμος ὅτι δὲν χωρατεύει.

Φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες καὶ βλέπουν τὸν ἀστέρα,
τὸν Θεοτόκη βρίσκουνε, τοῦ λένε: καλησπέρα.
Ἐδάστα ὅτῳ ἀγκάλας τοῦ τὸ τεῦχος τοῦ Θανάσῃ
κι' ὅλο καὶ τὸ ξεφύλλιζε γιὰ νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ.

Βρίσκουν καὶ τὸν συμπέθερο, ποῦχει ὅτῳ χεῖλῃ μέλι,
καὶ λὲν ὅτῳ δὲν τοὺς ἀρχηγούς πῶς κάποιος παραγγέλλει
νὰ λείφουνε κι' ἡ μόμολαις κι' ἡ ρητορείαις ὅλαις
γιατί μᾶς ἔρχονται γιορταῖς καὶ Χριστοῦγέννων σχόλαις.

Κι' οἱ δύο τῶν ἀπῆντησαν: χωρὶς καμμιὰ φοβέρα
ὅ,τι μᾶς πῆς θὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς, καλὲ πατέρα.
Τὸν Θεοτόκη χαιρετοῦν, μὰ καὶ τὸν χρυσομάλλῃ,
καὶ ξεκινοῦν καὶ ξαναπᾶν εἰς τοῦ Μαυρομιχάλλῃ.

Δέξου, τοῦ λέν, χαιρετισμούς, δέξου κι' εὐχαριστήσεις,
κι' ἂν θέλῃς νὰ γενῇ δουλεῖα
χωρὶς ν' ἀκούεται μιλιὰ,

ὅλα τὰ νομοσχέδια τὰ περιττὰ νὰ σδύσῃς.
Ὅτ' ἀεροπλάνο βάλτε τα τοῦ Βέλγου τοῦ Βαρόνου,
γιατί δὲν θὰ τελεσιώσωμε μὲ τοῦτα καὶ τοῦ χρόνου.

Κι' ὁ Κυριακούλης πρόσταξε μὴτ' ἔνα κἂν ν' ἀφήσουν
μπόσικο νομοσχέδιο, καὶ μόνο νὰ ψηφίσουν
τὰ πλέον χρησιμώτερα, τὰ πλέον ἀπαραίτητα,
καὶ ὅτῳ Βαρόνο Δέ-Κατέρς νὰ δώσουν τὰ μελέτητα.

Χιλιάδες νομοσχέδια σφάζουν σὲ μιὰν ἡμέρα,
θρηῖνος δὲς καὶ κοπετὸς ἡκούσθη πέρα πέρα
καθὼς κι' ἐκείνον τῆς Ραμᾶ... Λοκρὸς τὰ τέκνα κλαίει,
καὶ γὰρ ἔχοντο σπουδαὶ καὶ μόχθοι φρικαλέοι.

Τέτοια συνέδῃσαν πολλὰ,
κι' ἐπέταξα κι' ἐγὼ ψηλά,
καὶ τοὺς Ρωμηούς ἐκιάλαρα,
ποῦσπαζαν τὸ κεφάλι τῶν
καὶ κόσμος μὲς ὅτῳ χάλι τῶν
ἡχαλοῦσε γιὰ τὰ Χάλαρα.

Ἐπέταξα ψηλά, ψηλά μέσα σ' ἀεροπλάνο,
κι' ἐκεῖ ποῦ ὅσῳ κορόμηλο κι' ἀλάριζ' ἀπὸ πάνω
τῆς γῆς αὐτῆς τῆς ἄχαρης τὸν κόσμο τὸν γελοῖο,
μ' ἔβριξε μὲς ὅτῳ Σέριφο κι' εἶδα τὸ μεταλλεῖο,
ποῦ χάσκοντες πρὸ θησαυροῦ μεγάλου κι' ἀποκρύφου
μένουν ἐρίφηδες πολλοὶ ὅτῳ κρύα τῆς Σερίφου.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ κάλαντα σᾶς εἶπαμε καινούρια,
καὶ σήμερα ποῦ πέρασε τῶν κρίσεων ἡ φούρια
ξεχάσατε τῆς συμφορᾶς καὶ κάθε ξαφνικὸ σᾶς
κι' ἔνα τραπέζι στρώσατε λαμπρὸ ὅτῳ σπιτικὸ σᾶς,
καὶ βάλετε γιὰ φαγητὸ τὸ τεῦχος τοῦ Θανάσῃ,
κι' ὅς προσπαθῇ καθένας σᾶς μὲ τοῦτο νὰ χορτάσῃ.

Δώστε καὶ κανενὸς πτωχοῦ, ποῦ τὸ ψωμὶ στερεῖται,
ἂν καὶ πιστεύω πῶς πτωχοὺς ἀδύνατον νὰ βρῇτε.
Δώστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας καμπόσαις μούντζαις πάλι
κι' εἴθε διπλαῖς ὅτῳ μοῦτρα σᾶς νὰ μὴν τῆς δώσουν ἄλλοι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Σταυρουλόπουλος, Αἰγίου παραλῆς,
καὶ ρέκτης ἐν πολλοῖς,
ἐμήστευσε τὴν κόρη τοῦ τῆς ζηλευτῆς Μαρίνα,
ποῦχει καὶ πόσαις ἀρεταῖς, μὰ κι' ὅμορφα καὶ προῖκα,
μὲ τὸ παιδί τοῦ Παπαδάμ, Δημάρχου Συριανοῦ,
μὲ τὸν γνωστὸ τὸν Ἀγγελο, νεὸ σωστὸ μὲ νοῦ.
Κι' ἐχάρησαν γεννήτορες καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
κι' ἀνέπεμψαν θερμὰς εὐχὰς καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὰ χεῖλη.

Νέον ἡμερολόγιον Μικρασιατικόν
εἰς Σάμον ἐκδιδόμενον Ἑλένης τῆς Σβορώνου,
πακίλον περισπούδαστον, καὶ φιλολογικόν,
κι' εὐχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.